

Ar iadt borgen, Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Den Sjette:

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Den Femte:

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Den Sjette:

Den Sjette:

— 5 —

— 8 —

icke wille byta. Får den mer kraft och munterhet, Som
rara winer njuta wet? Nej, jag ej will hans fräslighet
Mot friska watten byta.

4. De kläder, hwart många blänkt, Långt mindre
wärde röja. Mig mina egna får ha skänkt Min simpla
wallmarströja, Och den är warm och hel och ren, Och
spunnen på min dotters ten; Min hustrus händer sytt
den se'n; Kär är mig denna tröja.

5. Mitt läger ingen skymfa må, Jag kan det wäl
försvara, Jag wet att sömn på bara strå Kan trygg och
rolig wara. När solen lyser bergets topp, Jag med för-
yngrad själ och kropp Till dagens arbet' stiger opp, Och
bör det alltid wara.

6. Min hustru är mig ewigt kär, Fast ingen skön-
het mera. Om husets wäl hon omsorg bär, Och det är
hustrus ära. Det wore otacksamt af mig, Min maka!
att ej älska dig; Du raska söner skänkte mig, Och döte-
rar, bygdens ära.

7. Träd dotter i din moders spår, Då skall du
många finna, Som, när du hunnit mogna är, Din kär-
lek önska winna. Lyd då, lyd blott ditt hjertas röst, Då
skall du wid din makes bröst, I menlös ömhet, säker tröst
Mot lifwets plågor finna.

8. Min son! war nöjd och glad, som jag, Och
blif din egen herre, Bero af ingens wälbehag och sära
ingen sämre. Ditt lif skall flyta glad och lätt, War
endast idog på allt sätt, Gif riktig skatt, gör alla rätt,
Och war din egen herre.

— 5 —

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :
Ar iadt meren videra? :

GS 1123

Åtta wackra och alldeles nya

Wisor

Den Första:

Ur stormarna ser jag en aflägsen hamn, ic.

Den Andra:

Prigare: Wisa.

Gardistens glada lif, ic.

Den Tredje:

Jag går mig ut till att spatsera, ic.

Den Fjerde:

Linda min Linda, ic.

Den Femte:

Flicka du i barmen hyser, ic.

Den Sjette:

Bröder! wisse sorgen! ic.

Den Sjunde:

Kom, raska bröder låt oss sjunga, ic.

Den Åttonde:

Den lycklige Bonden.

Jag är så nöjd, så glad och fri, ic.

Norrköping, Chr. Börnequist, 1848.

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

— 3 —

Den Första:

Ur stormarna ser jag en aflägsen hamn, Dit kärleken
vinkar så blid. Jag söker ej guld, jag söker ej namn,
Jag söker blott kärlek och frid.

2. I undangömd dal vill jag bygga och by, Och
nedslå mitt trefliga tjäll. Der klappar för mig något
hjerter hwars tro, Min hydda och lefnad gör säll.

3. Kanhända mig möter på vandringens stig, Den
engel jag känner förut. Som fordom i drömmen rätt
ofta jag såg, Och såg sedan drömmen war slut.

4. Kanhända han ilar från nöjenas dal, Att lysna
till ynglingens sång, Och söker mig sen' till min ensliga
dal, Och finner ej hyddan för trång.

5. Och wiser sen' aldrig mer bort från sin wän,
Men gläds, åt det sköna förbund, Då släktarna känna hwar-
andra igen, Twå syston blott skilda en stund.

6. Hwad wore wäl rykte, hwad wore wäl namn,
Och blommor dem vinden förströ. Mot' sällheten att i
en älskandes famn Så lycklig få lefwa och dö.

7. Kanhända att döden, först döden mig ger, Den
sällhet som lifwet ej gaf. Den engel, som söktes, då först
mot mig ler, När dödskransen binds på min graf.

Den Andra:

Frigare: Wisa.

Gardistens glada lif,

Gardistens glada moct moct moct,

Gardistens glada lif

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,
och förgiftat som ett barn,

Den Sjunde:

— 9 —

— 7 —

10. Jag vill lifna blott min fader, Han är hem-
ma förnöjd och glader, Ja han har warit i fyra frig,
Derför är han hemma fri.

11. Men-det är wäl ock det bästa, Att wandra
redligt mot sin nästa, Ja wi som bröder wara må, Om
wi i striden ut skall gå.

12. Men när wi komma hem tillbaka, Flickan vill
på munnen smaka, Ja de så ligga på vår arm, Kärle-
ken är båd' öm och warm.

13. De Kronowraken som då är, Ofärdiga i alla
lemmar, Ja de får tigga, de får be, Flickorna vill dem ej se.

14. Om någon lyfter här så weta, Hwem denna
wisan hafwer diktat, Det är Trädgårdsträngen på Hy-
linge gård, Som i Westra Husby låg.

15. Ja nu slutar wi att sjunga, Allt med vår
stimodiga tunga. Ja nu är denna wisan slut, Bewärin-
gen tar sig en sup.

Den Åttonde:

Den Lycklige Bonden.

Jag är så nöjd, så glad och fri, Jag är min egen
herre; Jag räds ej fogdens tyranni, Och trampar ingen
smärre. På dessa berg, på denna slätt, Arbetsamhet gör
lifwet lätt. Jag ger min slätt, gör alla rätt, Och är
min egen herre.

2. Mitt hus är lågt, men mitt det är, Jag deri
sällhet skördar; Och hwar en är wälkommen der, Som
Gud och frihet wördar: Och wänkap lika fri och sann,
Bjuds Bonden, bjuds en Adelsman. Jag fruktar Gud,
men ingen ann, Och är min egen herre.

3. Min mat är simpel, och min drick Ses utes
flitpan sista. Med den, som hundra rätter sät, Jag